

nærmere, at man lukker denne Bei og henviser det hele Fæsteforhold til den Retning, hvori det hidtil almindeligt har udviklet sig, og derigjennem søger idetmindste at paavirke Stemningen saavel hos Godseierne som hos Fæsterne, saa at de, naar ikke en billig og almindelig Evangslov kan gennemføres, ad Frivillighedens Bei gjøre en Ende paa dette i statsoeconomisk og politisk Henseende lige forderkelige Forhold. Jeg vil derfor meget ønske, at denne Sag maatte blive Gjenstand for en lignende Overbetielse her i Thinget som i det andet, og at der ogsaa her maatte vise sig en Stemning for at faae den hele Tilfælde, der er givet i Forordningen af 1792, hævet. Men jeg skal dog ikke stille noget Forslag derom til anden Behandling, saafremt jeg ikke forinden kan overbevise mig om, at det vil kunne vinde Tilslutning her i Salen. Imidlertid vilde jeg meget ønske, at Thinget lod Sagen gaae i Udvalg, for at man der nærmere kunde drøfte saavel Spørgsmaalet i dets Almindelighed som i de enkelte Punkter, der allerede have været behandlede her idag.

Chr. Nimestad: Da jeg i det Bæsentlige kan slutte mig til Lovforslaget, saaledes som det nu her foreligger fra Landsthinget, skal jeg blot tillade mig nogle faa Bemærkninger, hvortil jeg er bleven foranlediget ved enkelte Pittringer, der ere fremkomne her idag. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) fremsatte den Anskuelse, at man helst burde stryge det sidste Punktum i § 3. Saavidt jeg forstod ham, var det imidlertid ikke hans Mening at udtale sig imod Tanken i dette Punktum; han var nemlig enig i, at Reglen godt kunde være den, som her staaer, men han meente blot, at man ikke skulde udtale det. Det vilde jeg nu imidlertid ansee for ikke at være hensigtsmæssigt. Hvis man nemlig udelod det andet Punktum, troer jeg, at Stillingen vilde blive en for Forpagteren ugunstigere, end naar man beholder det. Ganste vist er det efter min Mening den nugældende Lovgivnings Regel, at Forpagteren kan overdrage Forpagtningen til Andre, medmindre noget Andet udtrykkelig er indeholdt i Contracten, men at

ogsaa dette Andet virkelig kan indeholdes i Contracten. Saaledes er min Opfattelse af Bestemmelsen i Forordningen 15de Juni 1792 § 11, og forsaavidt kunde det altsaa ganste vist, hvis Forholdet iøvrigt blev heelt uforandret, være af mindre Betydning, om man beholdt det sidste Punktum i § 3 eller ikke. Men, foruden at Andre have en anden Forstaaelse af hin Paragraph, frygter jeg for, at, naar man indsætter en saadan Bestemmelse som den, der staaer i første Punktum af § 3, som udtrykkelig siger, at i visse Tilfælde skal det staae Forpagteren frit for i levende Live at afstaae Forpagtningen til visse Personer, at da Fortolkningen af denne Bestemmelse i Forbindelse med Bestemmelsen i Forordningen 15de Juni 1792 § 11 skal kunde vende sig derhen, at man antager, at Forpagteren slet ikke skal kunne overdrage Forpagtningen i levende Live til Andre end de i første Punktum nævnte Personer, medmindre der haves udtrykkelig Hjemmel derfor i Contracten; da vilde jo, hvis denne Frygt virkelig var begrundet, Stillingen blive ugunstigere for Forpagteren, end den nu er ifølge § 11 i Forordningen af 1792. Jeg veed nok, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) siger, at det efter al Sandsynlighed vilde komme til at staae i alle Contracter, at det ikke skal være Forpagteren tilladt at overdrage Forpagtningen uden Vortforpagterens Samtykke; men hvis dette virkelig bliver Tilfældet, ja, saa bliver det ialfald ikke til større Skade for Forpagteren, at dette Punktum staaer i Paragraphen, end om det ikke staaer der; men at en saadan Bestemmelse vil komme ind i alle Contracter, kunde dog nok ansees for mindre rimeligt. Det kan gjerne være, at Bestemmelsen vil komme ind i mange Contracter, men i de Tilfælde, hvor det ikke skeer, vil Forpagteren komme i en gunstigere Stilling ifølge § 3, saaledes som den nu foreligger, end naar man udelukker dens sidste Punktum. En ganste anden Sag var det, naar man vilde følge den Bei, som det forekommer mig, at det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (H. C. D. Müller) vilde staae ind paa, nemlig at forandre sidste Punktum af § 3 derhen, at det skulde uden videre være For-